

Књига пророка Данила – број један

Улај и Хидекел

Jeff Pippenger

2023-11-21

„Проповедници и народ изјављивали су да су пророчанства Данила и Откривења несхватљиве тајне. Али Христос је упутио своје ученике на речи пророка Данила које се односе на догађаје што ће се збити у њихово време, и рекао: ‘Ко чита, нека разуме.’ Матеј 24:15. А тврдња да је Откривење тајна коју не треба разумети противречи самом наслову књиге: ‘Откривење Исуса Христа, које му даде Бог, да покаже слугама својим шта ће се ускоро догодити.... Благо ономе који чита, и онима који слушају речи овога пророчанства, и држе што је у њему написано; јер је време близу.’ Откривење 1:1–3.“

„Каже пророк: ‘Благо ономе који чита’ — има оних који неће да читају; благослов није за њих. ‘И онима који слушају’ — има и таквих који одбијају да чују било шта о пророштвима; благослов није за ту врсту људи. ‘И држе оно што је у њој написано’ — многи одбијају да послушају опомене и поуке садржане у Откривењу. Нико од таквих не може полагати право на обећани благослов. Сви који исмевају предмете пророштва и ругају се симболима који су овде свечано дати, сви који одбијају да преобрате свој живот и припреме се за долазак Сина човечијега, остаће без благослова.“

„С обзиром на сведочанство Надахнућа, како се људи усуђују да уче да је Откривење тајна, изван домаћаја људског разумевања? То је откривена тајна, отворена књига. Проучавање Откривења упућује ум на Данилова пророчанства, а и једно и друго износе најважније поуке, које је Бог дао људима, у погледу догађаја који ће се збити при завршетку историје овога света.“ Велика борба, 340.

„Proučavanje Otkrivenja usmerava um ka Danilovim proročanstvima.“ Neke osobe vide proročanstvo samo unutar knjige proroka Danila. Ali Danilo iznosi dve linije istine, a istine koje predstavljaju njegova proročanstva nalaze se u poslednjih šest poglavlja njegove knjige. Prvih šest poglavlja iznosi slikovito prikazano proročanstvo, koje, uglavnom, još uvek nije prepoznato. Pre nego što razmotrimo prvih šest poglavlja Danila, objasnićemo zašto su u poslednjih šest poglavlja Danila zapravo predstavljena samo dva proročanstva. Sestra Vajt ukazuje na ta dva proročanstva pozivajući se na dve velike reke Senara. Kada prihvatimo simboliku koju ona iznosi, nalazimo ključ da u poslednjih šest poglavlja Danila vidimo dva, i samo dva, proročanstva.

„Светлост коју је Данило примио од Бога била је дата нарочито за ове последње дане. Виђења која је видео на обалама Улаја и Хидекела, великих река Синара, сада су у процесу испуњења, и сви проречени догађаји ускоро ће се збити.“ Testimonies to Ministers, 112.

Виђење из осме главе дато је крај реке Улај.

Треће године владавине цара Валтазара јави ми се виђење, мени, Данилу, после онога које ми се јавило у почетку. И видех у виђењу; и догоди се, кад видех, да бејаш у Сузи, у двору, који је у покрајини Елам; и видех у виђењу, и бејаш крај реке Улаја. Данило 8:1, 2.

Када смо узели одломак из Testimonies to Ministers, у коме се сестра Вајт позвала на „Улај и Хидекел“ и назвала их „великим рекама Синара“, ми смо рапччлањивали тај одломак из једног од најважнијих коментара о проучавању књига Данила и Откривења у списима сестре Вајт. У том одломку она каже: „Потребно је много помније проучавање речи Божје; нарочито Данилу и Откривењу треба посветити пажњу као никада раније у историји нашег дела.“

Ако пажљиво проучимо прва два стиха која смо управо навели из осме главе Данила, она пружају два унутрашња сведочанства о једној чињеници која се често превиђа. Данило каже: „треће године“ Валтазара „показа ми се виђење“. Затим додаје: „после онога које ми се прво показа“. Овај стих се може разумети на два начина, и сваки од њих доводи до истоветног закључка.

Анђео Гаврило био је онај који је донео пророчку светлост Данилу, као што је то чинио са свим пророцима, јер је заменио Сотону као небеског носиоца светлости. То значи да је свако пророчко правило које се налази у Писму било вођено од стране Гаврила. Без обзира на то да ли је Данило то разумео или не, у првом стиху осме главе он не само да указује на једно важно пророчко запажање, него у том стиху пружа и два сведока тог важног пророчног запажања. Оно што је Данило забележио у првом стиху јесте да је примио виђење пре виђења које је примио крај реке Улај. Виђење крај реке Улај дошло је у трећој години Валтазаревеј. Виђење које је претходило виђењу крај реке Улај дошло је у првој години Валтазаревеј.

Прве године Валтасара, цара вавилонског, Данило усни сан и имаде виђења у глави својој на постељи својој; потом записа сан и изложи суштину ствари. Данило 7:1.

У првом стиху осмог поглавља, Данило указује да је и у првој години Валтазара имао виђење, јер каже: „после онога које ми се прво појави.“ Да ли се виђење код Улаја појавило после виђења из прве године Валтазарове, или се виђење појавило после првог од два паралелна виђења? Било који одговор је исправан. Виђење реке Улај исто је виђење као и виђење из седмог поглавља. Гаврило примењује пророчко начело „поновити и проширити“, а истовремено и правило да се на основу сведочанства двојице утврђује ствар. Оба виђења односе се на царства библијског пророчанства.

Визија из седмог поглавља приказује та царства као звери грабљивице, наглашавајући их тако и представљајући их у оквиру њихове грађанске власти. Визија из осмог поглавља приказује та иста царства симболима из Божје светилишне службе, премда је сваки од симбола светилишне службе намерно искварен, да би представљао кривотворено богослужење. Данило осам приказује иста царства као и визија из седмог поглавља, али та царства поставља у њихов верски оквир.

Визија на Улају у осмој глави Данила понавља и проширује визију из седме главе. Седма глава препознаје грађански аспект царстава библијског пророштва, а осма глава препознаје верски аспект царстава библијског пророштва. Када се то препозна, тада се може разумети да су седма и осма глава једна те иста визија. Девета глава је место где долази Гаврило да пружи објашњење временског елемента у визији из осме главе. Стога, визија на Улају представља седму, осму и девету главу књиге пророка Данила. Река Хидекел затим се уводи у десетој глави.

Треће године Кира, цара персијскога, објави се ствар Данилу, који се звао Валтасар; и ствар беше истинита, али време одређено беше дуго; и он разуме ствар и имаде разумевање утваре. У те дане ја Данило бех у жалости три пуне седмице. Укуснога хлеба не једох, нити месо ни вино уђе у уста моја, нити се помазах нимало, док се не навршише три целе седмице. А двадесет и четвртога дана првога месеца, кад бејаш крај велике реке, која је Хидекел. Данило 10:1–4.

Виђење реке Хидекел уводи пророчку историју цара севера. Оно почиње распадом царства Александра Великог, означава опадање и надолазак потоње историје у којој, коначно, једина два противника што преостају из распада некадашњег царства Александра Великог јесу дословни цар југа насупрот дословном цару севера. Најзад, оно доспева до историје папства, које тада постаје духовни цар севера, који на крају једанаестог поглавља долази своме крају, Михаило устаје и време људског испитивања се завршава. Једноставан преглед јесте да је виђење реке Улај унутрашње виђење Божјег светилишта и војске, а виђење реке Хидекел спољашње виђење непријатеља Бога и Његовог народа током исте историје. Оно примењује исто начело које се налази у Откривењу у седам цркава и седам печата.

„Многи propovednici ne ulažu nikakav napor da objasne Otkrivenje. Oni ga nazivaju knjigom koju nije korisno proučavati. Smatraju je zapečaćenom knjigom, zato što sadrži zapis o slikama i simbolima. Ali samo ime koje joj je dato, ‘Otkrivenje’, poriče ovu pretpostavku. Otkrivenje jeste zapečaćena knjiga, ali je isto tako i otvorena knjiga. Оно beleži čudesne događaje koji treba da se zbude u poslednjim danima istorije ove zemlje. Učenja ove knjige su određena, a ne mistična i nerazumljiva. U njoj se nastavlja ista linija proročanstva kao i u Danilu. Neka proročanstva Bog je ponovio, pokazujući time da im se mora pridati važnost. Gospod ne ponavlja ono što nije od velike važnosti.“ Manuscript Releases, tom 8, 413.

Иста унутрашња и спољашња историја која је представљена у књизи пророка Данила преузима се у књизи Откривења. Осим пророчке светлости која произлази из ова два виђења, ту је и потврда методологије библијског тумачења коју је усвојио Вилијам Милер, а потом и Future for America. Ако се правилно разматрају, књига пророка Данила, као и књига Откривења, представљају истинске руднике злата за потврђивање начела пророчког тумачења која сама Библија у себи препознаје.

Улај, као унутрашња тема, и Хидекел, као спољашња, такође представљају два пророчанства која је требало да буду отпечаћена у „време свршетка“. Улај је био отпечаћен у „време свршетка“ 1798. године, а Хидекел је био отпечаћен у „време свршетка“ 1989. године, када су, као што је описано у једанаестој глави Данила, у четрдесетом стиху, земље

које представљају некадашњи Совјетски Савез биле одуване од стране папства и Сједињених Америчких Држава.

Када се ове чињенице признају, тада се такође може увидети да су ове две визије заправо једна визија, исто као што пророчка историја седам цркава и седам печата представља исту пророчку историју. Те две визије тада постају средство које је Господ употребио у прошлом покрету првог анђела, и које ће Господ употребити у садашњем и будућем покрету трећег анђела, да произведе процес испитивања, како је изложено у дванаестом поглављу Књиге пророка Данила, у деветом и десетом стиху.

И рече: Иди својим путем, Даниле, јер су ове речи затворене и запечаћене до времена свршетка. Многи ће се очистити, убелити и бити окушани; а безбожници ће безбожно поступати; и ниједан од безбожника неће разумети; али ће мудри разумети. Данило 12:9, 10.

Као пример откривања Хидекела 1989. године, размотрите шта је надахнуће рекло.

„У Откривењу се све књиге Библије састају и завршавају. Овде је допуна књиге пророка Данила. Једна је пророчанство; друга је откривење. Књига која је била запечаћена није Откривење, него онај део Даниловог пророчанства који се односи на последње дане. Анђеол је заповедио: ‘А ти, Данило, затвори ове речи и запечати књигу до времена свршетка.’ Данило 12:4.” Дела апостолска, 585.

И Улај и Хидекел односе се на последње дане, али је адвентизам био спреман да призна само да је 1798. била Данилова „времена краја“, када је његова књига требало да буде запечаћена. Ипак, део пророчанства „који се односи на последње дане“ прецизније су последњих шест стихова једанаесте главе Данилове, јер се ти стихови завршавају тиме што Михаило устаје онда када се људско време милости затвара.

Визија суда, како је назначена у седмој, осмој и деветој глави Данила, била је запечаћена до „времена краја“ 1798. године. Светлост (коју је произвела визија на Улају, која је била отпечаћена) било је објављивање отварања истражног суда, а не завршетка суда. Светлост која је била отпечаћена са визијом на Хидекелу, указује на завршетак истражног суда, а то је такође и одломак у Данилу који садржи „део пророчанства који се односи на последње дане.“

Отварање запечаћеног 1798. године објавило је отпочињање истражног суда. Отварање запечаћеног 1989. године објавило је блиско приближавање завршетка истражног суда. Потпис Алфе и Омеге лако се уочава у књизи пророка Данила, али само ако знате шта је то и ако сте вољни да га тражите.

Када се време милости затвори у једанаестој глави Данила, у четрдесет петом стиху, забележен је потпис Алфе и Омеге. Почетак Данила тачно приказује где се он завршава. Он почиње дословним ратом између дословног Вавилонa и дословног Израиља, и дословни Вавилон односи победу.

Треће године царовања Јоакима, цара Јудиног, дође Навуходоносор, цар вавилонски, на Јерусалим и опколи га. И Господ предаде у његову руку Јоакима, цара Јудиног, и део судова дома Божјег; и он их однесе у земљу Сенар, у дом бога својега, и унесе судове у ризницу бога својега. Данило 1:1, 2.

У Данилу, у једанаестом поглављу, четрдесет петом стиху, духовни рат између духовног Вавилона, симболизованог као „цар севера“, и духовног Израиља, представљеног „славном светом гором“, приводи се крају, и духовни Израиљ односи победу над духовним Вавилоном.

I on će postaviti šatore svoje carske palate između mora na slavnoj svetoj gori; ali će doći svome kraju, i niko mu neće pomoći. I u to vreme ustaće Mihailo, veliki knez koji stoji za sinove tvoga naroda; i nastaćе vreme nevolje, kakve nije bilo otkako je naroda do toga vremena; i u to vreme tvoj narod će se izbaviti, svaki koji se nađe zapisan u knjizi. Danilo 11:45; 12:1.

Књиге Данила и Откривења јесу једна књига:

„Књиге Данила и Откривења јесу једно. Једна је пророштво, друга откривење; једна је књига запечаћена, друга књига отворена. Јован је чуо тајне које су громови изговорили, али му је било заповеђено да их не запише.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

Две књиге, које су једна књига, представљају ремек-дело пророчке поуке анђела Гаврила. Ово пишем потпуно свестан да је оно што је Гаврило предао Данилу и Јовану дошло од Исуса, који га је примио од Оца. Моја поента није да узвисим Гаврила, него да узвисим дубоко откривење сведочанстава у обе књиге, о томе како је Алфа и Омега установио пророчка правила библијског тумачења, која је требало да буду представљена у тим двема књигама, ако смо вољни да видимо.

Дозволите ми да вас подсетим да, у овом тренутку, моја сврха и намера нису да изложим тумачење два пророчанства о рекама Улају и Хидекелу. Моја сврха и намера јесу да се бавим пророчанствима у првих шест поглавља Данилове књиге. Ја једноставно износим аргумент да су књиге Данила и Откривења, можда, најдубље састављене књиге у Речи Божјој. Оне излажу пророчку поруку, док уједно откривају Божји карактер, док уједно указују на сама правила која је неопходно применити ако човек жели да разуме пророчанства, а такође и да упозна Онога који је изнео та пророчанства.

Још један пример дубоке природе ових књига јесте Данилово излагање „седам времена“ из Левитске двадесет шест. Пророштво о „седам времена“ било је и јесте „камен спотицања“ за Божји народ, како у древном Израиљу, тако и у милеритском покрету првог анђела, а такође и у садашњем и будућем покрету трећег анђела. „Камен спотицања“, по једноставној дефиницији, јесте нешто што не видите, иако је јасно ту. Стога, када једном препознате „седам времена“ у књизи пророка Данила, видите да је то сасвим јасно ту, али такође видите и да је то скривено онима који одлуче да не виде.

Сакрити нешто док се оно граматички налази на отвореном представља дубоко достигнуће; то је нешто што се не би могло уткати ни у један људски мистериозни роман. То је ремек-дело, јер је ту, очигледно сваком ко не жели да се спотакне, а ипак немогуће за видети онима који ипак одлуче да се спотакну. То је, тако рећи, „скривање наочиглед“. То се остварује спојем човечанског и божанског.

Износим ту тврдњу јер желим да нас у овом тренутку подсетим да унутар адвентизма постоји католичко учење, барем од објављивања књиге *Questions on Doctrine* 1957. године, и да је оно такође подигло своју неправедну главу и у овом покрету садашње истине, *Future for America*. Та замисао гласи да Христос, при оваплоћењу, није узео тело које је наследио од Марије. Наравно, они који заступају ово учење не изражавају га на тај начин, али ипак управо то уче. Називам га католичким учењем, јер је претпоставка да је Христово тело било чисто као Адамово тело пре него што је сагрешио управо она сотонска логика којом се служи Католичка црква у свом учењу о такозваном „безгрешном зачећу“. А ако вам је паганско учење о „безгрешном зачећу“ непознато, оно учи да је Христово тело натприродно учињено онаквим каква је била Адамова нижа природа пре него што су он и Ева сагрешили, или, како се тврди, да је Христос имао Адамову безгрешну, непалу природу. Оно учи да је и сама Марија чудесно добила телесну, непалу природу Адама пре него што је сагрешио, како би могла бити савршен сасуд за Светога Духа да оваплоти младенца Исуса у њено савршено тело.

Наравно, они у адвентизму који заступају управо исти закључак у погледу Исусовог тела, не указују ни на каква чуда у вези са Маријом, али зато изврћу одломке из списка Сестре Вајт и Библије да би поучавали управо исти католички појам. Зашто сам сада начинио ову дигресију и удаљио се од расправе о књизи пророка Данила? Одговорићу на то.

Чудотворна грађа и устројство Књиге пророка Данила и Откривења остварени су спојем човечанскога и Божанскога. Исус је Реч Божја, и Библија је Реч Божја. Исусова божанска и људска природа у потпуности је представљена у Библији. Речи које се у њој налазе Божанске су и садрже стваралачку силу која преображава срца и умове. Те речи јесу управо она иста сила која је све привела у постојање. Али они људи које је Бог изабрао да буду Његова оруђа у записивању Библије, сви су били грешници. Људски део тог односа представљен је палим људским бићима. Библија је спој људскога и Божанскога, а пророци су били грешници, као што је то било свако дете Адамово. Христос никада није сагрешио ни мишљу, ни речју, ни делом. Али је узео Маријино тело после четири хиљаде година изопачавања. Када би заиста узео нижу телесну природу Адамову пре него што је Адам сагрешио, то би захтевало да и сваки библијски писац такође буде безгрешан.

„Скривање на очиглед“ „седам времена“ у књизи пророка Данила остварено је не само речима које је Данило забележио, него и палим људским бићима која су превела Библију краља Џејмса. Пала људска бића двапут су дотакла књигу пророка Данила, а оно што је тиме остварено било би немогуће да иједно људско биће учини без Божјег божанског промислитељског надзора.

У нашем следећем чланку почећемо да показујемо како су Божанство и човечанство сакрили „седам времена“ из Левитске књиге двадесет шест на очигледном месту у књизи пророка Данила, јер је Бог унапред знао, па чак и одредио, да то буде кушачки „камен спотицања“ како за оне у покрету првог анђела, тако и за оне у покрету трећег анђела.

„Светлост коју је Данило примио од Бога дата је нарочито за ове последње дане. Виђења која је гледао на обалама Улаја и Хидекела, великих река Сенара, сада се налазе у процесу испуњења, и сви проречени догађаји ускоро ће се збити.“ Testimonies to Ministers, 112.